

CAPITOLUL 1

Prima dată când am ținut un pancreas în mână, am avut o erecție. Cred că a fost mai degrabă din cauza adrenalinei decât din cauza masei de țesut și metal pe care o țineam între degete, cu toate acestea, natura medicală a ceea ce făceam a reușit prea puțin să reducă descărcarea de energie care m-a lovit acolo jos. Până în acea zi, principala mea sursă de excitație fusese una sexuală, ca la orice tânăr, însă pe parcurs se poate ca itele să se fi încălzit la un moment dat. Excitația înseamnă erecție și iată-mă, cu un pancreas în mână și cu scula tare în pantaloni.

Fiind înconjurat de alți patru cursanți, nu prea aveam ce face altceva decât să mă aplec în față și să mă prefac că nu se întâmpla nimic. Jake, care era în dreapta mea și studia valvele unui aparat cardiac proaspăt sosit, radia de plăcere ca o mamă care își ține în brațe copilul nou-născut. Chiar dacă aș fi putut să-i spun ce mi se întâmplase, el probabil ar fi râs de mine și mi-ar fi spus să îmi rezolv problema la baie. N-ar fi înțeles că nu îmi doream să mă simt atras în acest fel de meseria asta, nu îmi doream nici un fel de fior asociat cu ceea ce mă pregăteam să fac. Totuși, în acel moment am știut, în sinea mea, că nicio dată nu îmi dorisem să fac altceva.

Iar acum știi, fie că îmi place sau nu, că probabil aveam dreptate. Opțiunile mele viitoare de carieră, așa cum se prezintă

ele acum, din această poziție dominantă oferită de etajul al patrulea al unui hotel abandonat, înconjurat de bisturie, forcepsuri și o pușcă, sunt cât se poate de limitate.

Dar poate mă pripesc. Contextul, desigur. Nu m-am priceput niciodată să înțeleg contextul, însă îmi dau seama că e ceva destul de important. Lui Peter îi place, prin urmare trebuie să aibă o anume însemnătate. Așa că am să-i dau drumul, am să mă străduiesc să dau tot ce am mai bun în mine. Suportați-mi toanele dacă pierd șirul. Dacă divaghez. Coerența nu a fost niciodată punctul meu forte.

Când eram în plină glorie, lucram în umbră. Știam cum să intru și când să ies. Eram temut, respectat, calomniat. Aceeași poveste veche: bărbații voiau să fie ca mine sau să se arate mai buni decât mine, femeile își doreau să se culce cu mine sau să mă pălmuiască, iar de multe ori nici nu prea conta care dintre cele două — lucrările veneau așa cum au venit mereu, o noapte se contopea cu următoarea și cu cea de după ea.

Să nu mă înțelegeți greșit — îmi amintesc fiecare chitanță pe care am scris-o, fiecare orgartif pe care l-am adus înapoi la Uniunea Creditelor. Aceste amintiri mă apasă acum, fiecare dintre ele, ca niște bile de plumb legate împrejurul gâtului și care îmi atârnă greu pe piept. Totuși, atunci, pe când eram în mijlocul acțiunii, îmi păsa prea puțin. O slujbă e doar o slujbă. Așa ajungi cu bine la capătul nopții.

Treabă tipică, doar de chestie și de amuzament.

Mă dusesem împleticindu-mă la Uniunea Creditelor după un lung sfârșit de săptămână, dornic să culeg niște formulare roz

suplimentare. Pariasem prost pe niște meciuri de fotbal din campionatul universităților ce păreau sigure și căutam să-mi acopăr pierderile înainte să afle Carol despre gaura din contul nostru. Putea să fie tare cicălitoare când era vorba de astfel de lucruri.

Era o perioadă bună pentru Uniunea Creditelor și pentru noi, cei care lucram în domeniul recuperării de organe — economia duduia și ratele creditelor continuau să urce, astfel că, în timp ce unii continuau să cumpere, nu duceam lipsă nici de cei care nu plăteau, iar bunul se întorcea la creditor. Nimeni n-avea nici o grijă. Cei mai mulți dintre noi, cel puțin.

— Vezi asta? l-am întrebat pe Frank. Zice aici că gagiul ăsta locuiește la nord de Braddock.

Formularul roz ne oferea adresă, telefon, evaluarea pentru credit, arme de foc deținute legal, tot tacâmul.

— Dacă e pe tabel, e pe teren, spuse Frank. De ce trebuie să pui tu la îndoială totul? Dă-i bătaie.

— E o zonă scumpă, am spus. Voiam să mă asigur că nu s-a întâmplat să nu se fi înregistrat unele plăți.

S-a mai întâmplat și înainte; se va mai întâmpla.

Frank deschise ușa biroului, poftindu-mă să ies și să mă apuc de treabă.

— A întârziat opt luni — asta nu înseamnă că sunt plăți neînregistrate. La dracu', poate are milioane ascunse sub saltea, nu-mi pasă. *Nouă* nu ne-a plătit și cu asta basta.

Frank avea dreptate, nu-l puteam contrazice. Se întâmplase de multe ori — clienți cu bani care nu considerau necesar să-și îndeplinească obligațiile financiare. Opțiunile lor fiscale nu erau problema mea. Asta e. Mi-am încărcat aparatul cu electroșocuri, mi-am luat geanta cu bisturie și am ieșit în noapte.

Un apartament amplasat sus, aproape cincizeci de etaje se înălțau spre cer, iar clientul meu, Henry Lombard Smythe, locuia la etajul al treizeci și optulea. Portarul m-a salutat din cap și a fost destul de deștept să nu-mi facă greutăți — tatuajul de pe gât mă scutește de regulă de astfel de probleme. După o scurtă călătorie cu un lift de mare viteză și o încuietoare ridicol de ușor de spart, eram înăuntru. Nu era nimeni, așa că m-am făcut comod. Mobilă luxoasă, artă abstractă, vedere spre oraș prin pereții de sticlă de jur împrejurul afurisitului de apartament.

Fotografiile spuneau toată povestea; așa fac mereu. Aveam toate informațiile pe formularul roz — data nașterii, starea civilă, copiii — dar mereu obțineam informații complete din ceea ce oamenii puneau în rame.

Iată-l pe Smythe — bărbat de vârstă mijlocie, cu început de chelie și dantură sănătoasă — lângă o blondă vopsită, cu forme splendide, amândoi în costume de scafandru, în Fiji. Alta cu el pe o pârtie de schi undeva în Alpi, lângă o brunetă zveltă care se ține de brațul lui ca și cum ar fi singurul lucru care ar împiedica-o să cadă de pe munte. Amestecate printre celelalte, fotografiile cu Smythe și o fetiță care, de la o poză la alta, pare din ce în ce mai mare.

Într-o fotografie, ea are părul împletit în codițe și e la circ; într-alta, se luptă cu prima erupție de acnee, iar expresia din ochi parcă spune *haide, fã naibii fotografia aia odată*. Toate astea, alături de canapeaua extensibilă de burlac, făceau ca totul să fie clar: bărbat divorțat cu disponibilități bănești, pentru care noul stil de viață e să-și petreacă timpul călătorind prin lume și să se facă mereu de râs alături de femei mult prea tinere pentru el.

M-aș fi instalat mai comod — mi-aș fi sprijinit picioarele de ceva, aș fi verificat ce aparatul video are — dar am auzit soneria liftului, urmată de sunetele unor pași care se împleticeau pe hol. În timp ce broasca se descuria, izbucni râsul

necontrolat al unui om în stare de ebrietate, așa că mi-am luat aparatul cu electroșocuri și m-am ascuns printre umbrele aparatamentului întunecat. Întotdeauna e mai bine când poți să-ți controlezi tu intrarea în scenă.

Au intrat deja pe jumătate dezbrăcați. El avea cămașa deschisă, iar fusta ei era ridicată până la talie. Mâinile li se plimbau peste tot. După felul în care era îmbrăcată, mi-am dat seama destul de repede că era o prostituată, dar nu una dintre cele înregistrate, din Cartierul Felinarelor Roșii. Am așteptat până ce ea i-a coborât pantalonii până la glezne — știu, nu e o luptă cinstită — și aproape că și-a început treaba. Pleoapele lui se zbăteau în timp ce el se sprijinea de perete, în așteptarea valului de plăcere.

— Domnule Smythe, am spus calm, ieșind din umbră, sunt de la Uniunea Creditelor.

Asta îl făcu să-și deschidă brusc ochii. Se împiedică, încurcându-se în pantaloni, abia reușind să stea în picioare. Prostituata era în genunchi, târându-se în spate și rămânând jos. Deșteaptă fată.

— La dracu'. Drăcia dracului, bâlbâi Smythe. Stai, pot să plătesc.

— Îmi pare rău, am spus. Asta nu e treaba mea. Am ridicat aparatul cu electroșocuri și am țintit. E de datoria mea să vă întreb dacă doriți să chem o ambulanță, deși nu veți mai putea obține un alt orgartif de la Uniunea Creditelor.

— Stai, spuse el din nou, nu...

Atât a mai apucat să spună înainte ca săgeata din arma mea să-l lovească în piept, eliberând încărcătura electrică. A căzut zvârcolindu-se, iar eu am așteptat deoparte până nu s-a mai mișcat. Pe vremea aceea eram foarte preocupat de siguranță.

Nu mi-a luat prea mult ca să scot bisturiile și forcepsurile de care aveam nevoie pentru treaba asta și abia reușisem să fac prima incizie, când ceva moale dar greu m-a pocnit în cap. M-am întors și am văzut-o pe prostituată, împleticindu-se pe picioare și cu ochii roșii de la băutura, stând deasupra mea și legănându-și poșeta spre mine.

— Să nu cumva să mă atingi, bolborosi ea.

— Iisuse, cucoană, am spus eu, ferindu-mă de loviturile ei. De ce trebuie să mă freci la icre? Nu sunt aici pentru tine. Lasă omul să-și facă treaba.

Avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, am observat eu abia acum, nu cu mult mai mare decât fata lui Smythe, și era speriată. Tot ce trebuia să facă era să plece. La dracu', poate că și-a primit deja banii — ar fi fost cea mai ușoară treabă pe care ar fi avut-o toată săptămâna. Însă uneori oamenii fac lucruri prostești când văd un aparat cu electroșocuri, bisturiile și tatuajul. Uneori îmi stau în cale. Păcat, zău așa.

M-a lovit din nou cu poșeta. Mă încurca rău de tot. Am sărit în picioare, am prins-o de umeri și am împins-o spre peretele cel mai apropiat. Puteam să-i simt aburii alcoolului în respirație, amestecați cu o undă puternică de parfum, transpirație și sex.

— Uite ce e, am spus eu, încercând să rămân cât se poate de calm — nu uitam totuși că vorbeam cu un copil mai mare. Sunt aici ca să îmi fac treaba, atâta tot. La fel ca tine. Am hârtii de completat, un șef și guri de hrănit acasă. Bărbatul de jos e clientul tău, înțeleg asta, dar e și clientul meu și nu e vina mea că el a decis să înceapă să plătească pentru sex oral și să nu-și mai plătească facturile. Așa că hai să ne comportăm ca niște adulți și să ne facem fiecare treaba, da?

A încuviințat din cap — cred că ar fi fost de acord cu orice i-aș fi propus în acel moment — iar eu am lăsat-o, îngenunchind înapoi lângă Smythe ca să-mi continui treaba. Voiam să

termin înainte ca efectul șocului electric să dispară; se face multă murdărie dacă trebuie să împuști pe cineva după ce l-ai deschis. Petele de sânge arată ca naiba pe o cămașă de bumbac bună.

Aveam mâna băgată până la încheietură în măruntaiele omului când târfa a sărit din nou la mine. Nu știu dacă deja uitase mica noastră discuție sau dacă a ales să nu țină cont de ea, dar a început să țipe și să fugă spre mine, învârtindu-și poșeta deasupra capului ca un viking nebun în travesti. Cu mâna liberă am apucat aparatul cu electroșocuri și am tras și ultima săgeată; am lovit-o în picior, iar ea a mai apucat să privească în jos surprinsă înainte ca cei 50 000 de volți să-și facă efectul.

S-a prăbușit, eu am terminat și am pus ficatul Kenton LS-400 pentru care venisem în chiuveta de inox din bucătăria lui Smythe. Robinetul de bucătărie și-a făcut treaba, spălând sângele și resturile de țesut, și nu a durat mult până când organul metalic strălucea în lumina becurilor cu halogen de deasupra.

Am completat o chitanță galbenă, am semnat-o în triplu exemplar și am lăsat o copie pe corpul domnului Smythe. Dacă vreo rudă apropiată avea vreo reclamație referitoare la recuperator sau la consecințe, avea la dispoziție numere de telefon la care să sune. Amuzant e că nimeni nu se deranjează vreodată să sune. Asta arată, presupun, că sistemul funcționează, în felul lui.

Am mai făcut două recuperări în acea noapte, după care m-am întors la Mall, la birourile Uniunii Creditelor, unde Frank mă aștepta. Sunt sigur că are o casă frumoasă, iar uneori îl aud povestind despre vacanțele în care a fost, dar nu știu cum se face că Frank e mereu la birou. E ca și cum ar avea o dublură care îi ia locul la serviciu atunci când se duce acasă să tragă un pui de somn.

— Ai avut dificultăți? mă întrebă el.

— Nu, ca de obicei, i-am răspuns.

Ne-am îndreptat spre camera din spate, unde a luat organele artificiale — ficatul lui Smythe, o pereche de rinichi de la un contabil și o unitate pancreatică la care mai rămăseseră doar trei luni până ar fi fost complet plătită — și le-a reintrodus în sistem. De aici ele mergeau înapoi la fabricile de recondiționare ale producătorilor lor, erau verificate și curățate să arate ca noi, după care ajungeau din nou pe rafturile magazinelor, de unde agenții le vindeau unor noi clienți de la care se aștepta să fie mai buni platnici. Pentru o mică parte dintre ei se ajungea din nou la întârzierea plăților, la penalizări pentru neplată, la creșterea dobânzilor, iar în final la recuperarea organului. Atunci mă chemau iar pe mine și circuitul se pornea din nou.

Eram gata să plec acasă la Carol, plin de bani și fără chef ca urmare a sarcinilor din noaptea respectivă, când Frank îmi întinse un alt formular roz.

— Asta e o prioritate, spuse. A întârziat cu plata aproape un an.

— Sunt obosit, i-am spus. Curând răsare soarele. O s-o fac mâine.

— Ai comision dublu dacă o faci în noaptea asta, spuse el. E doar la câțiva kilometri de aici. Haide. Cât îți ia, cel mult o oră?

Am acceptat oferta. Țasta era unul din lucrurile care mă făceau să fiu atât de bun în meseria mea — nu prea aveam viață socială. Când scoți din oameni organele artificiale ca să-ți câștigi traiul, planurile pentru cină te pot încurca.

Dar toate astea — nopțile de muncă, zilele de somn, puterea și mândria — parcă sunt cu un milion de ani în urmă față de unde

mă aflu acum. Parcă e într-o altă viață, una care se aseamănă cu cea de acum la fel de puțin ca o carieră în jocul de polo sau în tranzacționarea stocurilor de acțiuni.

Să fie clar: era o vreme când eram stăpânul nopții. Aveam dreptul să mă bag în față la cozi. Să-i spun polițistului să se ducă dracului, iar el să-mi zâmbească. Străzile erau ale mele și puteam să fac ce vreau.

Astăzi sunt acel domn Smythe. Azi eu sunt cel cu pantalonii coborâți la glezne, târându-mă pe jos, cu mâinile ridicate, rugându-mă și sperând ca prima lovitură să-și rateze ținta și să-mi ofere astfel șansa, oricât de mică, de a apuca ziua de mâine.

Al dracului de ilar.

Toate slujbele — cel puțin toate slujbele pe care le-am avut — încep și se termină cu un inventar al bunurilor pe care le dețin. Deși activitățile mele zilnice de acum se rezumă la a mă ghemui într-un colț al camerei unui hotel abandonat de unde privesc pe furiș din două în două minute prin fereastra acoperită cu scânduri, mă gândesc că ar fi bine totuși să îmi păstrez vechile obiceiuri. Până acum mi-au fost de folos.

Bunurile mele:

O mașină de scris, o Underwood. Vopseaua albastru-deschis s-a dus, astfel încât acum se vede metalul, efect al uzurii în timp și al neglijării. Găsită în biroul din spate al holului hotelului, deasupra unui dulap cu acte în care era un cuib de șobolani construit din ziare vechi de zeci de ani. Banda de cerneală e aproape ștersă, dar altfel e în stare de funcționare, lucru pe care nu-l pot spune și despre tastatură. Plasticul de pe tasta „Shift” lipsește și, de fiecare dată când o apăs, metalul mă împunge în deget. Orice propoziție foarte lungă e puțin probabil să apară din întâmplare; pur și simplu mă feresc de literele mari.

Pe de altă parte, poate că mașina de scris îmi ia sânge în mod intenționat. O mașinărie autonomă, care îmi verifică grupa de sânge, pregătind inevitabila operație care va urma. S-ar putea foarte bine ca ea să fi fost lăsată acolo de către cei

de la Uniunea Creditelor, ca o glumă proastă. Sunt în stare de astfel de lucruri. Chiar și eu s-ar putea să fi făcut astfel de lucruri. Poate e chiar un aparat foto înăuntru. Un semnal de ghidare.

Mașina asta de scris țacăne, asta e sigur, iar asta poate fi în sine un sistem de ghidare. Face o zarvă îngrozitoare, țac-țac-țac tot timpul, ca o mitralieră dereglată. Ce n-aș da pentru niște taste fine și pentru strălucirea unui ecran cu plasmă care să-mi lumineze nopțile pustii. Țac-țac-țac. Sigur mă va da de gol, însă acum mă simt nerușinat. Cât va dura starea asta, nu pot spune. Nu prea ține doar de mine.

Aceste sunete, aceste pagini sunt sacrificiul meu. De trei luni respir fără zgomot, îmi înăbuș strănuturile, mă abțin să tușesc. Mă mișc doar noaptea și doar cu pași mărunți și ușori. Cam atât poți să faci când te ascunzi. Podelele scârțâie. Zgomotul nu are ce căuta, e o greșeală de amator. Toate sunetele. Orice sunet. *Cheamă reprezentanții guvernului*, parcă spun aceste sunete. *E un bărbat care se ascunde la etajul al patrulea al unui hotel de la intersecția Străzii 4 cu Tyler*, mai spun sunetele. Nu, domnule, nu îmi permit așa ceva. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu obligat să îmi schimb din nou apartamentul. Problema cu cazarea e că e greu să găsească clădiri abandonate care să îmi satisfacă pretențiile mele sofisticate.

Acesta va fi programul meu de scris la mașină: o oră scriu, două ore pauză. Astfel am o treime șanse să fiu descoperit, însă sunt sigur că oricine își dorește cu adevărat să mă găsească va reuși chiar și fără ajutorul vechii mele Underwood. Au radare, infraroșii, scanere cum nici nu visezi. Poate, dacă am noroc, aceste echipamente îi vor încurca. Nimeni nu mai lucrează cu tehnologii învechite.

Să mergem mai departe.

Hârtia: jumătate de top de hârtie cu trei găuri, roasă de șobolani, pe care am găsit-o lângă sus-menționatul dulap de acte. Bandă elastică, dintr-un ghem aflat sub birou. Sticle cu soluție de curățat, goale de mult, totuși pot să desprind ușor etichetele și să le bag în cilindrul credincioasei mele Underwood. Lungimea variată a paginilor poate reprezenta o problemă, însă voi căuta să îmi adaptez cuvintele la ceea ce am la dispoziție. Flexibilitatea înseamnă totul pentru mine.

Corpul: Ochii larg deschiși, privirea încordată. Am învățat să dorm noaptea precum rechinii în ocean, cu pleoapele deschise, lipite de frunte cu bandă Scotch furată. Sunt permanent în alertă, câinele de pază perfect, protectorul teritoriului meu, și îi datorez toate acestea companiei 3M.

Urechile ciulite să surprindă cel mai mic sunet, atât de antrenate încât pot să distingă plânsul unui șoarece printre zgomotele traficului de dimineață. Nările în permanentă stare de dilatare, inspirând aerul din jur, căutând să detecteze cea mai fină urmă de eter, apoi eliminându-l neatins. Curat. Nimic. Deocamdată.

Trebuie să-mi încarc pușca.

Armament, convențional sau de altă natură:

- Pușcă (1), cu două țevi, 23 de cartușe rămase
- Mauser (1), pistol, 16 cartușe rămase
- Cuțit Bowie (1), furat dintr-un cort din tabăra Bear Scout
- Bisturiu (2), perfect echilibrate ca să se potrivească mâinilor mele și tensiunii din încheietură
- Ferăstrău de oase (1) uzat de atâta folosire

Depărtător costal (1) de prea puțină utilitate practică
Recipient cu eter (2) pentru 800 m², cu aproximație

Garotă (1), cu două mânere de lemn rupte de la picioarele unui scaun, legate împreună cu coarda Mi de la pianul spart din sala de recreare de jos.

O ascunzătoare jalnică, știu, însă trebuie să mă mulțumesc cu ea. Autoapărarea e o poziție costisitoare, iar banii mei s-au terminat acum două luni. Și, chiar dacă nu s-ar fi terminat, sunt sigur că Uniunea Creditelor supraveghează deja căsuța mea poștală — să merg să-mi ridic cecul lunar ar fi ultimul lucru pe care aș mai apuca să-l fac, iar viața mea, chiar și în punctul în care sunt, valorează mai mult de șase sute de dolari.

Când lucram pentru Uniunea Creditelor, eram printre cei mai buni recuperatori. Atinsesem Nivelul Cinci și asta nu-i o laudă în deșert. E un lucru obiectiv. Am sărit de la Nivelul Doi la Nivelul Patru în mai puțin de doi ani, împreună cu colegul și prietenul meu cel mai bun, Jake Freivald. Nu era o competiție între noi — nu una oficială, cel puțin — însă Jake și cu mine ne urmăream îndeaproape progresele și ne-am asigurat drumul spre vârf. Am atins Nivelul Cinci cu două luni înaintea lui. Eram eu un profesionist mai bun? Puțin mai concentrat? Poate puțin mai talentat? Să sperăm naibii că da. Viața mea depinde de asta.

Fiecare are organele lui preferate; ține de natura profesiei. Desigur, tu iei formularele roz care îți sunt aduse pe birou și lucrezi cu clienții care ți-au fost repartizați — o slujbă e doar o slujbă, până la urmă — însă ficatul era specialitatea mea, mai precis modelele Kenton și Taihitsu, și recunosc că îmi făcea o